

# סיפורים נפלאים לילדים



## פֶּרֶשֶׁת לָךְ לָךְ

הוא ידע במדויק היכן נמצא חדרו של הגרף  
מבלי להתעכב בשום חדר אחר.

התפלל על כך הגרף מאוד, ושאל אותו: כיצד  
ידעת היכן אני נמצא?

ענה לו הילד: כשראיתי שאין אנשים  
בארמון, הבנתי שאתה רוצה שאני אמצא את  
הדרך אליך בכוחות עצמי.

עמדתי מחוץ לארמון והתבוננתי על  
החדרים...

בכל החדרים הוילונות היו פתוחים, ואלו רק  
בחדר אחד הוילון היה סגור.

הבנתי שבכל החדרים הוילונות פתוחים  
מאחר ואין שם אנשים ורוצים שהחדר  
יתאורר, ואלו החדר עם הוילון הסגור, ודאי  
שם נמצא הגרף, מחכה ומציץ מבעד לוילון  
לראות האם אוכל למצא אותו בכוחות עצמי.

לזמנים ספר הבעל שם ממייכלשטט  
שמהספור הזה הוא למד כלל חשוב מאוד  
בעבודת ה'... כשאדם רואה וילונות  
סגורים... הוא מתפלל ועוד פעם מתפלל  
והוא עוד לא רואה את האור בקצה  
המנהרה, הישועה מתעכבת מלהופיע...  
שידע לו שבדיוק שם מסתתר הבורא, שם  
הוא נמצא, מתבונן ומחכה לראות מתי הבן  
יקיר לי ימצא אותו...

הקב"ה מציץ מן החרכים, אם ראת וילון  
סגור - הוא שם.

"ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך" (יב, א)  
אמר רבי יצחק משל לאחד שהיה עובר  
ממקום למקום וראה בירה אחת דולקת אמר  
תאמר שהבירה זו בלא מנהיג הציץ עליו בעל  
הבירה אמר לו אני הוא בעל הבירה, כך לפי  
שהיה אבינו אברהם אומר תאמר שהעולם  
הזה בלא מנהיג? הציץ עליו הקב"ה ואמר לו  
אני הוא בעל העולם. (בראשית רבה לט, א)  
כשהבעל שם ממייכלשטט עוד היה ילד, כבר  
נתפרסמה גאונותו וחרירותו בכל  
התחומים.

הגרף של העיר שמע מכה, ובקש שיזמנו לו  
את הילד בן השש להתיצב בארמון, ע"מ  
שיוכל לתהות על קנקנו.

בטרם הגיע הבעל שם אל הארמון של הגרף,  
בקש הגרף מכל השרים והעוזרים לפנות את  
הארמון, שלא ישאר שם אפלו אדם אחד.  
זאת משום שרצה לבחון האם יוכל הילד  
הצעיר לחתר ולהגיע אל הגרף בכוחות עצמו  
בין עשרות החדרים של הארמון.

כאשר הגיע הילד לארמון, הגרף הביט עליו  
מהחלון וראה שהוא נעמד בחצר הגדולה,  
מתבונן על הארמון, ולפתע החל לרוץ  
פנימה.

תוך דקה וחצי הוא כבר דפק על חדרו של  
הגרף...

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

"וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַחֲרִין" (יב, ה)

כָּתַב רַש"י: "שֶׁהַכְּנִיסָן תַּחַת כֹּנָפֵי הַשְּׂכִינָה, אֲבָרְהָם מְגִיר אֶת הָאֲנָשִׁים וְשָׂרָה מְגִירָת אֶת הַנָּשִׁים וּמַעֲלָה עֲלֵיהֶם הַכְּתוּב כֹּאֲלוֹ עֲשָׂאם". מַעֲשֵׂה מִפְּלֵא שְׂאֲרַע בְּשָׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת, בְּבַחֲוֹר מִמִּשְׁפָּחָה חֲרָדִית שֶׁלְדָאָבוֹן הַלֵּב פָּרַק מֵעָלָיו עַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת, רַח"ל, הוּא הַחֵל לְהִתְחַבֵּר עִם חֲבֵרִים כְּמוֹהוּ, עַד שֶׁהִתְדַרְדֵּר לְעִבְרֵי פִי פֶּתַח וְהַחֵל לַעֲבֹר עַל עֲבֵרוֹת דְּאוֹרִיתָא כְּחִלּוֹל שַׁבָּת וכו'.

הִיָּה לוֹ בֶּן דּוֹד חִלוּנִי וְהַחֲלִיטוּ לַצֵּאת יַחֲדָיו לְחו"ל וּלְבִלּוֹת שָׁם בְּהַפְקָר גָּמוֹר.

הַמַּצֵּב הֵלֶךְ וְהַחֲמִיר עַד שִׁיּוֹם אֶחָד הִגִּיעַ אוֹתוֹ בַּחוּר לְבֶן דּוֹדוֹ הַחִלוּנִי וּבִשְׂרָ לֹו כִּי עוֹמֵד לְהִתְאַרֵּס עִם נַעֲרָה נִכְרִיָּה, רַח"ל.

הַבֶּן דּוֹד אָף שֶׁהִיָּה חִלוּנִי הִזְדַּעֲזַע עִמָּקוֹת לִשְׁמַע זֹאת, הוּא לֹא צָפָה שֶׁהִתְדַרְדֵּרוֹת תִּגִּיעַ עַד כְּדֵי הַתְּבוּלָלוֹת.

הוּא פָּנָה לְבַחֲוֹר וְהִצִּיעַ לוֹ: לִפְנֵי שְׂאֵתָה עוֹשֶׂה כְּזֶה צַעַד גּוֹרְלִי, כְּדֹאִי לָךְ בְּכָל זֹאת לְהוֹדִיעַ לְהוֹרִים קֹדֶם מַעֲשֵׂה כְּדֵי לֹא לְהַפְתִּיעַם לְאַחַר מַעֲשֵׂה וּלְגֵרָם לָהֶם לְהִתְקַף לֵב וְכִדּוּמָה...

הַבַּחוּר קָבַל אֶת הַהֲצָעָה, הוּא חֹזֵר לְבֵית הוֹרָיו לְהִתְאַרֵּחַ אֲצֵלָם בְּשַׁבָּת וּלְהוֹדִיעַ לָהֶם עַל תְּכַנְיָתוֹ. הֵם קָבְלוּ אוֹתוֹ יָפָה, אָךְ גַּם שָׁם הִמְשִׁיךְ לְחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת.

בְּשַׁעוֹת אַחֶה"צ שֶׁל יוֹם הַשַּׁבָּת פָּנָה הָאָבָא וְהִצִּיעַ לְבָנוֹ לְבּוֹא עִמּוֹ לִשְׁמַע שְׁעוֹר מִהַגְרָאִי"ל שְׁטִינְמָן זצ"ל... לְמַרְבֵּה הַפְּלִיאָה הַבֶּן נָתַן הַסִּכְּמָתוֹ וְהִלְכוּ לִשְׁעוֹר.

לְאַחַר הַשְּׁעוֹר נִגְשׁוּ הָאָב וּבָנוֹ לְהֵרֵב שְׁטִינְמָן, וְהַגְרָאִי"ל שׁוֹאֵל אֶת הַבֶּן כְּמָה זְמַן הוּא בְּמַצֵּב כְּזֶה... וְהִשִּׁיב: שְׁנָתִים. שָׁאֵל הֵרֵב שְׁטִינְמָן: הֲאֵם הִיָּה לָךְ הִרְהוּר תְּשׁוּבָה בְּמִשְׁךְ זְמַן זֶה? וְהִשִּׁיב, שְׁזוֹכֵר אַרְבַּע פְּעָמִים שְׂאֵכֵן הִרְהַר בְּתְשׁוּבָה, וּשְׁאֵלוֹ הֵרֵב שְׁטִינְמָן: כְּמָה זְמַן אָרָךְ כְּזֶה הִרְהוּר שֶׁל תְּשׁוּבָה, וְהִשִּׁיב: כְּעֶשֶׂר

דְּקוֹת כָּל פַּעַם.

הַגִּיב הֵרֵב שְׁטִינְמָן וְאָמַר: "יּוֹצֵא, א"כ, שְׁבַמִּשְׁךְ הַשְּׁנָתִים הָיוּ לָךְ אַרְבָּעִים דְּקוֹת שֶׁל הִרְהוּר תְּשׁוּבָה שְׁזֶה לְהִיּוֹת אַרְבָּעִים דְּקוֹת בְּדִרְגָּא נִשְׁגָּבָה שֶׁל "בְּמָקוֹם שְׁבַעֲלִי תְשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צְדִיקִים גָּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד! אֲנִי מְקַנָּא בָךְ!"

הַדְּבָרִים הַקְּצָרִים הִלְלוּ, חִלְּחִלוּ וְחִדְּרוּ עִמָּךְ לְלִבּוֹ שֶׁל הַבַּחוּר, שְׁזַעֲזְעוּ אוֹתוֹ, וְעַם צֵאת הַשַּׁבָּת הַחֲלִיט לְבַטֵּל מִיַּד אֶת הַקֶּשֶׁר שֶׁלּוֹ עִם הַנִּכְרִיָּה, וּמִכָּאֵן נִכְנָס לְתַהֲלִיךְ שֶׁל חֲזָרָה בְּתְשׁוּבָה.

כְּשֶׁנִּשְׁאֵל לְאַחַר זְמַן מָה גֵרָם לוֹ לְבּוֹא וּלְשַׁמַּע בְּשַׁבָּת הַהִיא אֶת שְׁעוֹרוֹ שֶׁל הַגְרָאִי"ל שְׁטִינְמָן... הִשִּׁיב בְּמַעֲשֵׂה שְׂאֲרַע עִמּוֹ בִּילְדוּתוֹ: לִפְנֵי שְׁנָיִם, כְּשֶׁלְּמַדְתִּי בַּחֲדָר, הִגַּעְנוּ כָּל הַתְּלִמִּידִים עִם הַמְּלַמְּדִים לְהַבְחִן אֲצֵל הֵרֵב שְׁטִינְמָן בְּבֵיתוֹ, הוּא שָׁאֵל שְׁאֵלָה לְכָל יֶלֶד, וְאַחֲרֵי שֶׁהִילָךְ עָנָה, נָתַן לוֹ סִכְרִיָּה. כְּשֶׁהִגִּיעַ תּוֹרִי לֹא יָדַעְתִּי לַעֲנוֹת, הוּא חֹזֵר וּשָׁאֵל שְׁאֵלָה קְלָה יוֹתֵר וְשׁוֹב לֹא עָנִיתִי, וְכָךְ נִסָּה עוֹד פַּעַם שְׁאֵלָה קְלָה עוֹד יוֹתֵר, אָךְ לֹא מַעֲנָה מַצְדִּי.

כְּשֶׁהִסְתִּים הַמְּבַחֵן הִרְגַּשְׁתִּי מִשְׁפָּל וּמִבִּיָּש, כָּל יֶלֶד קָבַל סִכְרִיָּה חוּץ מִמֶּנִּי...

וְהִנֵּה טָרָם צָאֲתָנוּ מִבֵּיתוֹ, קָרָא לִי הֵרֵב שְׁטִינְמָן וְאָמַר לִי: בְּעוֹלָם הַזֶּה מְקַבְּלִים שָׂכָר עַל הַמַּאֲמָץ וְלֹא עַל הַתּוֹצְאָה. כָּל הַיְלָדִים הִתְאַמְּצוּ לַעֲנוֹת עַל שְׁאֵלָה אַחַת וְאַתָּה הִתְאַמְּצָת לַעֲנוֹת עַל שְׁלוֹשׁ שְׁאֵלוֹת לְכֵן תְּקַבֵּל מִמֶּנִּי שְׁלוֹשׁ סִכְרִיּוֹת...

אֵין לְתַאֵר אֶת הַהִרְגָּשָׁה הַנִּפְלְאָה וְהַמְרוֹמָמֶת שֶׁקִּבַּלְתִּי אָז... הַזְכָּרוֹן הַזֶּה מִהֵרֵב שְׁטִינְמָן נוֹתֵר בִּי עַד עַצֵּם הַיּוֹם הַזֶּה, וְהוּא שֶׁהִבִּיא אוֹתִי גַם בְּמַצְבֵי הַגְּרוּעַ, בְּאוֹתָהּ שַׁבָּת, לְלַכֵּת וּלְשַׁמַּע אֶת שְׁעוֹרוֹ...



א גוט שבת